

Đoàn Thị Hồng Thủy

Hoa Hồng Nở Trên Ngón Út-Hoa hồng má tàn nhang

Buổi sáng của tôi thường bắt đầu bằng việc xỏ giày vào và đi bộ tới trường đại học ở cách đó ba dãy nhà. Tôi luôn dậy rất sớm. Không hẳn vì tôi ưa thích không khí trong lành của buổi ban mai. Cũng không hẳn vì tôi là một cô nàng chăm chỉ tập thể dục. Chỉ là vào giờ đó tôi có thể ngắm Vinh qua lớp kính của Morning coffee- một quán cà phê gần trường- đang vừa uống cà phê vừa tán dóc vui vẻ với cậu bạn thân.

Tôi là sinh viên năm ba của trường ĐH Mỹ thuật. Ngoài giờ học tôi có nhận vẽ minh họa cho vài tờ báo tuổi teen. Còn những thời gian khác tôi cắm đầu vào giá vẽ, đưa lên giấy tất cả những hình ảnh vừa vụt qua trong đầu hay các cảnh vật mà tôi yêu thích. Bạn bè nhận xét tôi là đứa con gái thiếu sức hấp dẫn. Mái tóc ngắn cũn cỡn không cần chải, thân hình còm nhom luôn giấu sau lớp áo phông thùng thình lem nhem vệt màu, hai gò má lấm tấm tàn nhang và cái miệng mỏng quẹt lúc nào cũng mím chặt. Nhưng tôi không mấy để ý tới những lời bàn tán ác ý đó lắm. Thật đấy, nếu bạn có một đam mê và dốc vào đó hết thảy thời gian cùng sức lực thì đâu còn chỗ trống

nào cho các chàng trai xen vào. Thằng hoặc, cũng có lúc như con hươu bị lạc trong khu rừng của chính mình, tôi rơi vào trạng thái căng thẳng, buồn rầu hay cô độc. Những lúc như thế, đẹp tất cả cọ màu giá vẽ sang một bên và với duy nhất ngón tay út, tôi sẽ vẽ lên bất kỳ khoảng trống nào trước mặt hàng trăm đoá hồng sũng nước. Khi những bông hoa khô đi thì cũng là lúc trạng thái cân bằng trở lại, vững vàng và trơn tru như thể chưa từng có gì xảy ra trước đó.

Nhưng ấy là trước khi tôi gặp Vinh. Tôi chưa từng bị ngập nước bao giờ nhưng tôi nghĩ cảm giác đó với cảm giác tôi đang trải qua hiện nay cũng không khác nhau là mấy. Tôi luôn bắt gặp mình tìm kiếm Vinh trên sân trường, giữa giảng đường hay thậm chí là trong dòng người đông đúc của thành phố.

Khác hẳn với con bé mờ nhạt là tôi, Vinh là một chàng trai nổi bật. Đẹp trai, thông minh, gallant và quan hệ rộng. Cậu ấy cũng đã có bạn gái, Quỳnh Như- hoa khôi của trường. Dù tự nhủ cậu ấy chẳng bao giờ chú ý tới mình đâu, dù thầm nhắc tất cả chỉ là một cơn mơ thoáng qua chốc lát, tôi vẫn không sao ngăn được biết bao hy vọng và yêu thương nảy mầm nhẹ nhàng trong tim.

Trưa nóng. Một tay khum khum che cái đầu trần, một tay cầm ổ bánh mì cỡ bự, tôi băng qua khoảnh sân rộng về phía dãy hành lang. Ánh nắng lấp loá làm mắt tôi như nhoà đi. Một vệt đen xuất hiện. Tôi cứ ngỡ đó là ảo giác cho đến khi đâm sầm vào nó.

-Aaaaaaaa.....

Xoa xoa cục u trên trán, tôi lồm cồm bò dậy, hơi hoảng hốt vì tai nạn mình vừa gây ra. Nhưng hình như “nạn nhân” không nghĩ thế.

- Xin lỗi tôi không nhìn thấy bạn!

Vinh đứng ngay trước mặt tôi, sắc mặt hơi tái.

- Bạn có biết hiệu thuốc gần nhất ở đâu không?

Một vệt đỏ thẫm tràn ra, ướt đẫm cả bắp tay trái của Vinh. Cậu ấy cố dùng một chiếc khăn bịt nó lại nhưng không mấy tác dụng. Tim tôi bắt đầu nhảy cha cha cha trong lồng ngực. Tôi ngoắc cậu ấy, nói nhanh:

- Đi theo mình!

Có lẽ do đang quá đau và bối rối nên Vinh đi theo tôi ngay tắp lự mà không hỏi han gì thêm. Chúng tôi chạy về phía hang cây móng bò xanh thẫm đang nở bung những cụm hoa tím. Cửa phòng y tế đóng im ỉm (chuyện thường ngày, chẳng có mấy sinh viên thèm đến đây cả). Bỏ qua thủ tục gõ cửa, tôi đẩy cửa vào luôn, chỉ cho Vinh chiếc ghế gần bàn khám bệnh rồi mở tủ thuốc

- Bạn ngồi xuống đây!

Cậu ấy gật đầu, im lặng ngồi xuống và cũng như thế trong suốt quãng thời gian tôi lau vết thương, bôi thuốc và băng bó. Cuối cùng khi mọi thứ tạm ổn, tôi nhặt nhanh các thứ cất đi, lúng túng nói:

- Không được tốt lắm! Mình rất tiếc, chắc chị y tá lại chạy đi đâu mất rồi. Bạn biết đấy, chị ấy chẳng mấy khi có bệnh nhân.

Vinh xoa nhẹ lên dải băng trắng, nhìn thẳng vào mắt tôi và cười thật tươi:

- Không đâu. Cảm ơn bạn nhiều lắm!

Để giấu đi hai gò má tàn nhang đang ửng lên, tôi lục trong túi quần, chìa ra thỏi kẹo béo màu vàng:

- Vinh có muốn ăn một cái không? Rất là ngon, bạn biết đấy, nhất là sau khi mất nhiều máu như vậy?

- Bạn biết tên mình?

Vinh nhìn tôi chăm chú. Trong căn phòng nhỏ đôi mắt cậu ấy dường như sáng lên lấp lánh như hai vì sao.

- Có ai trong trường mà không biết Vinh? Cả bạn gái của bạn nữa. Cả hai đều nổi tiếng!

Tôi nói thêm, hơi ngoảnh đi, cảm thấy mình là một con bé ngu ngốc xiết bao!

Nhưng Vinh dường như chấp nhận câu trả lời đó. Bởi cậu ấy chẳng hỏi gì thêm. Chìa cánh tay không bị thương về phía tôi, Vinh cất tiếng:

- Cảm ơn bạn thêm một lần nữa! Nếu bạn không phiền trưa mai Vinh mời bạn ăn được không? Vinh muốn đền ơn bạn và đền... cả bữa trưa nay cho bạn nữa.

Đôi khi sự may mắn quá lớn lại y như cú đấm đột ngột giáng thẳng vào lòng ngực. Để ngăn những giọt nước mắt sắp tràn ra vì choáng váng, tôi mím chặt môi, nắm khế bàn tay Vinh, gật đầu. Bàn tay cậu ấy như thể giấu gió ở bên trong, thấm vào tôi sự mát dịu không lời. Vinh mỉm cười thêm cái nữa, cầm lấy thanh kẹo béo.

- 11h trưa mai, trước cổng trường nhé!

Nhưng khi ra đến hàng cây móng bò, dưới tán lá rung rinh chầm nắng, cậu ấy bỗng quay lại gọi với vào bên trong:

- Bạn tên gì?

- Mai Khôi!

Tôi kêu to, choáng váng như vừa uống cạn một thùng rượu vang hảo hạng.

Trò chơi

Ngay cả khi tôi bỏ đi được một quãng xa rồi cô ta vẫn đứng bất động như con cá chép bị mắc lưới. Tôi đã nói dối khi bảo mình không biết Khôi. Sự thực cô ta nổi tiếng hơn bản thân tưởng. Không ít cậu bạn bàn tán về ngoại hình kỳ cục, thậm chí xấu xí quá cỡ của Khôi. Và cả tài năng khiến khối kẻ phải ghen tỵ. Khôi là sinh viên xuất sắc nhất khoá. Chỉ duy tranh của cô ta được gửi đi dự triển lãm ở nước ngoài.

Vết thương ngu ngốc đưa lại cuộc gặp gỡ ngu ngốc. Quỳnh Như có một cơn say nắng. Và cái gã to con ấy đã tìm đến tôi, yêu cầu một sự rút lui trong thâm lặng. Tôi tất nhiên không đồng ý. Gã bỏ đi, không quên để lại ít dấu tích trên bắp tay trái của đối thủ. Ngạc nhiên là những cảm xúc tức giận, ghen tuông hay đau đớn trong tôi gần như bốc hơi sạch sẽ. Tôi chạy đi tìm hiệu thuốc chỉ như một quán tính khi nhìn thấy máu chảy. Đạo gần đây tôi rơi vào trạng thái trống rỗng mất phương hướng, thậm chí là chán nản hết thảy mọi thứ. Bạn gái xinh đẹp, tiền bạc đầy đủ, công việc đáng mơ ước. Những thứ quá hoàn hảo và trơn tru ấy bỗng giống như chiếc hộp đóng kín làm cho tôi ngột ngạt đến không chịu nổi. 22 tuổi, bỗng một ngày nhận ra mình chẳng có thứ gì đáng giá cả, không ước mơ, không đam mê, thậm chí không cả những cảm xúc tinh khiết của tuổi trẻ.

Cuộc hẹn với Mai Khôi có thể coi là sự trật khớp răng nho nhỏ. Một chút mới lạ. Trước giờ tôi chưa từng hẹn hò với kiểu con gái như vậy. Buồn cười là tôi chẳng khó khăn gì nhận ra cô ta dành cho mình sự chú ý đặc biệt. Tôi tự nhủ với 1 nụ cười: “11h

trưa mai!”

Khi chiếc xe máy của tôi trôi tới cổng trường thì dường như Mai Khôi đã đứng ở đó cả tiếng đồng hồ rồi. Cô ta đỏ lừ lên như một trái nhót chín và lí nhí: “Hi!”. Bằng cách nào đó Khôi đã xoay sở thay bộ quần áo lung thùng lúc nào cũng nhem nhuốc màu nước bằng áo phông bó và quần jeans như hầu hết các cô gái khác. Tiếc là điều đó không khiến cô ta trở nên dễ coi hơn mà ngược lại, cái thân hình còm nhom như một đứa trẻ chưa trưởng thành càng lộ rõ hơn sau những lần vải. Tôi cười:

- Hi, Khôi! Xin lỗi vì đã để bạn chờ. Lên xe đi!

Khôi lúng túng gật đầu. Cặp môi mỏng cổ cong lên làm một nụ cười. Rồi với vẻ rụt rè y như con nhóc mới lớn, cô ta lóng ngóng leo lên xe. Tôi rồ ga, phóng vụt đi, không quên ngấp nhìn qua kính chiếu hậu những cặp mắt sững sờ của lũ sinh viên hiếu kỳ, trong đó có Quỳnh Như.

Kachiusa

Flower Floral vào giờ này rất vắng khách. Vinh lịch sự mở cửa, thậm chí là kéo ghế cho tôi khi cả hai chọn một chiếc bàn gần bức biểu diễn. Tôi túm chặt mép bàn, cố làm những ngón tay đang run rẩy ngoan ngoãn trở lại. Vinh đưa cho tôi quyển menu màu hồng nhạt.

- Cứ chọn những gì Khôi thích. Đừng ngại!

Thế nhưng dù đã lật đi lật lại các trang giấy đến lần thứ ba, tôi vẫn chưa thể chọn dù chỉ một món.

- Khôi chọn xong chưa?

- Vinh gọi đi- tôi hạ giọng xuống gần như thầm thì- chọn món nào rẻ rẻ thôi cũng được. Khôi không cầu kỳ lắm đâu!

Trong một thoáng tôi tưởng Vinh sắp cười phá lên. Nhưng cậu ấy chỉ lẳng lặng gật đầu và chọn vài món đơn giản cho bữa trưa hai người. Chúng tôi ăn rất nhanh, cũng có lúc trao đổi vài điều xung quanh các trường phái hội họa hay những quan điểm lặp lại nhàm chán của các giảng viên trong trường. Đến món kem tráng miệng, khi tôi đang liếm quanh chiếc thìa bạc một cách ngon lành thì Vinh bỗng gõ nhẹ vào thành ly, nhìn về phía cây đàn piano với vẻ thèm thuồng đáng ngạc nhiên:

- Giá mà được nghe một bản! Tiếc là giờ này quán không phục vụ âm nhạc.
- Hồi nhỏ Khôi cũng học piano đấy. Chỉ có điều bỏ ngang.
- Tại sao?
- Tại chơi dở quá- tôi thành thật- Rồi Khôi phát hiện ra mình cũng có thể tạo ra những thứ tuyệt đẹp như âm nhạc, chỉ có điều là bằng cọ màu.

Rồi như thể tôi và Vinh đã ngồi với nhau thế này hàng trăm lần, đã nói hàng ngàn câu chuyện thân thiết, tôi kể cho cậu ấy nghe về tình yêu lớn với hội họa, về căn phòng riêng được biến thành một lâu đài cổ tích, về giấc mơ mở một ngôi trường dạy vẽ cho trẻ con. Vinh hầu như không phản ứng gì. Nhưng cậu ấy bỗng nhìn tôi bằng cặp mắt sâu thẳm lạ lùng với rất nhiều cảm xúc được giấu kín. Tôi lúng búng chuyển hướng:

- Dù chẳng học hành gì nhiều nhưng Khôi cũng có thể chơi được một bản đấy. Một bản nhạc Nga đơn giản thôi!
- Vậy Khôi chơi đi!

- Không được đâu -tôi lắc đầu- Khôi xấu hổ lắm!
- Một lần thôi –Vinh năn nỉ- Lâu lắm rồi chẳng có ai chơi đàn cho Vinh nghe cả.

Tôi đứng dậy. Làm sao tôi có thể từ chối Vinh nếu cậu ấy yêu cầu tôi bất cứ điều gì? Thả ngón tay lên những phím lạnh tôi tự hỏi liệu Vinh có cười không khi cậu ấy nhận ra âm thanh của tôi chẳng khác gì âm thanh của một đứa trẻ mới tập toạ học chơi ít lâu?

Nền xanh và hoa hồng

- Qua nhà Vinh một lát được không? Vinh để quên bài tập về phải nộp chiều nay.

Tôi nói với cô gái ngồi phía sau. Khôi gật đầu, những vết tàn nhang mờ đi trong ánh sáng chói chang. Cô ta ngồi cách tôi một quãng nhỏ, bàn tay trái hơi nắm khế vạt áo sơ mi phía sau. Tôi cố găm cặp mắt vào quãng đường trước mặt, thầm nguyện rửa trượng thái kỳ quặc đang bị sa lầy.

Tôi không mong chờ một buổi hẹn như thế này. Nó chỉ nên là sự thú vị nho nhỏ. Nó chỉ nên là đôi phút giải trí với một cô nàng ngớ ngẩn. Thế thôi! Rồi tất cả sẽ trở về guồng quay cũ, trơn tru như thể chưa có gì xảy ra cả. Tôi không biết Mai Khôi lại là thứ màu vẽ rực rỡ nhất, tinh khiết nhất mà tôi từng thấy. Ở cô gái ấy có tất cả những gì tôi đang tìm kiếm. Nghị lực tuổi trẻ, một giấc mơ và tình yêu với giấc mơ ấy, những cảm xúc chân thành trong sáng. Khi ngắm Khôi bên cây đàn piano màu gụ đỏ, ánh sáng mạnh mẽ của lòng dũng cảm toả ra từ cô ấy thật sự khiến tôi phải choáng váng. Rất nhiều!

Tôi gạt chân chống, bước xuống. Tôi đã định chỉ ghé qua một chút rồi đi ngay. Nhưng khi nhìn những giọt mồ hôi đang rỉ ra trên trán của Mai Khôi tôi bỗng buột miệng:

- Khôi muốn vào nhà Vinh ngồi một lát không?

Mai Khôi nhìn tôi bằng cặp mắt mờ đi vì thẳng thốt, ngây ngô hỏi lại:

- Được không?

Tôi để Khôi ngồi lại phòng khách với cốc nước mát rồi vội vã chạy lên thang gác lấy bài tập bỏ quên. Và có kỳ lạ không, giữa lúc trở xuống tìm tôi bỗng nhói đau khi nghĩ đến việc sắp phải chia tay với cô gái mà hơn một ngày trước còn hoàn toàn là kẻ xa lạ với tôi?

Khôi không có ở trên ghế. Cô ấy đang đứng bên khung cửa sổ trông ra khu vườn, trước bức tranh tôi vẽ dở. Nó được tạo nên vào một trong những lúc cảm giác cô đơn lạc lõng trong tôi lên đến cực điểm. Tôi đã bôi, đã đổ đầy lên giấy vẽ hàng lớp lớp màu xanh đậm chồng chéo như cái mê cung rậm rì không lối thoát.

Tôi nhón chân bước đến sau Mai Khôi. Với một vẻ chú tâm đáng ngạc nhiên, cô ta đang dùng ngón tay út dính màu đưa lên cái nền xanh thẫm u tối hàng trăm bông hồng đơn nhỏ xíu rực rỡ sắc màu. Tôi lặng đi. Khôi đột nhiên quay phắt lại, nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Vinh đang buồn, đúng không?

....

- Khôi cũng vậy! Mỗi lúc buồn Khôi đều như thế này, cho hoa hồng nở trên ngón út!

Cô ta giơ tay lên, chìa về phía tôi ngón út dính màu, như

bông hồng vừa hé nở rực rỡ.

Nụ hôn hoa hồng

Khi Vinh thả tôi xuống cổng trường, dù đã chào cậu ấy và quay đi nhưng không hiểu sao tôi bỗng dừng lại, thò tay nắm chặt bàn tay Vinh.

- Vinh sẽ không gặp lại Khôi nữa, đúng không?

Vinh nhìn tôi bằng cặp mắt sửng sốt, sửng sốt vì sự thật. Một vệt gió len vào phổi, lạnh toát. Từ lúc bước xuống từ cây đàn piano, bằng một thứ linh cảm mạnh mẽ không hiểu nổi, tôi nhận ra rằng mình đang đẩy Vinh vào vùng đất chòng chênh bất ổn. Cậu ấy muốn vùng vẫy và thay đổi. Nhưng sâu thẳm trong tim cậu ấy cũng như biết bao người khác đều e sợ sự thay đổi. Tôi không trách Vinh. Với Vinh, tôi chỉ là một vệt màu thỉnh thoảng dính vào tấm áo sơ mi đang mặc. Vết màu cần được gột sạch để lớp vải luôn phẳng phiu kia trở lại nguyên trạng. Những cảm xúc thâm kín bất chợt dâng lên ngập mắt, tôi nói nhanh:

- Vinh biết không, với Khôi, Vinh luôn là một người đặc biệt, rất đặc biệt!

Rồi lẹ hơn cái chớp mắt, tôi nghiêng người, áp mạnh cặp môi mỏng vào một bên má cậu ấy. Nụ hôn chưa dứt tôi đã quay lưng, bỏ chạy thục mạng như một con thỏ hèn nhát. Lao thẳng vào nhà vệ sinh, tôi vội vã chốt cửa lại, khóc oà. Khi lau khô gò má tôi chợt nhận ra ngón út dính màu đã thấm nước. Cũng như nước màu sẽ khô đi. Nhưng không phải là nước nên nó sẽ không biến mất ngay mà còn lại lâu, rất lâu.

Hoa hồng má tàn nhang

Buổi sáng của tôi thường bắt đầu bằng việc xỏ giày vào và đi bộ tới trường đại học ở cách đó ba dãy nhà. Tôi luôn dậy rất sớm. Không hẳn vì tôi ưa thích không khí trong lành của buổi ban mai. Cũng không hẳn vì tôi là một cô nàng chăm chỉ tập thể dục. Chỉ là vào giờ đó tôi có thể ngắm Vinh qua lớp kính của Morning coffee- một quán cà phê gần trường- đang vừa uống cà phê vừa tán dóc vui vẻ với cậu bạn thân.

Tôi là sinh viên năm ba của trường ĐH Mỹ thuật. Ngoài giờ học tôi có nhận vẽ minh họa cho vài tờ báo tuổi teen. Còn những thời gian khác tôi cắm đầu vào giá vẽ, đưa lên giấy tất cả những hình ảnh vừa vụt qua trong đầu hay các cảnh vật mà tôi yêu thích. Bạn bè nhận xét tôi là đứa con gái thiếu sức hấp dẫn. Mái tóc ngắn cũn cỡn không cần chải, thân hình còm nhom luôn giấu sau lớp áo phông thùng thình lem nhem vệt màu, hai gò má lấm tấm tàn nhang và cái miệng mỏng quẹt lúc nào cũng mím chặt. Nhưng tôi không mấy để ý tới những lời bàn tán ác ý đó lắm. Thật đấy, nếu bạn có một đam mê và dốc vào đó hết thảy thời gian cùng sức lực thì đâu còn chỗ trống nào cho các chàng trai xen vào. Thẳng hoặc, cũng có lúc như con hươu bị lạc trong khu rừng của chính mình, tôi rơi vào trạng thái căng thẳng, buồn rầu hay cô độc. Những lúc như thế, dẹp tất cả cọ màu giá vẽ sang một bên và với duy nhất ngón tay út, tôi sẽ vẽ lên bất kỳ khoảng trống nào trước mặt hàng trăm đoá hồng sũng nước. Khi những bông hoa khô đi thì cũng là lúc trạng thái cân bằng trở lại, vững vàng và trơn tru như thể chưa từng có gì xảy ra trước đó.

Nhưng ấy là trước khi tôi gặp Vinh. Tôi chưa từng bị ngập nước bao giờ nhưng tôi nghĩ cảm giác đó với cảm giác tôi đang trải qua hiện nay cũng không khác nhau là mấy. Tôi luôn bắt gặp mình tìm kiếm Vinh trên sân trường, giữa giảng đường hay thậm chí là trong dòng người đông đúc của thành phố.

Khác hẳn với con bé mờ nhạt là tôi, Vinh là một chàng trai nổi bật. Đẹp trai, thông minh, gallant và quan hệ rộng. Cậu ấy cũng đã có bạn gái, Quỳnh Như- hoa khôi của trường. Dù tự nhủ cậu ấy chẳng bao giờ chú ý tới mình đâu, dù thầm nhắc tất cả chỉ là một cơn mơ thoáng qua chốc lát, tôi vẫn không sao ngăn được biết bao hy vọng và yêu thương nảy mầm nhẹ nhàng trong tim.

Trưa nóng. Một tay khum khum che cái đầu trần, một tay cầm ổ bánh mì cỡ bự, tôi băng qua khoảnh sân rộng về phía dãy hành lang. Ánh nắng lấp loá làm mắt tôi như nhoà đi. Một vệt đen xuất hiện. Tôi cứ ngỡ đó là ảo giác cho đến khi đâm sầm vào nó.

-Aaaaaaaa.....

Xoa xoa cục u trên trán, tôi lồm cồm bò dậy, hơi hoảng hốt vì tai nạn mình vừa gây ra. Nhưng hình như “nạn nhân” không nghĩ thế.

- Xin lỗi tôi không nhìn thấy bạn!

Vinh đứng ngay trước mặt tôi, sắc mặt hơi tái.

- Bạn có biết hiệu thuốc gần nhất ở đâu không?

Một vệt đỏ thẫm tràn ra, ướt đầm cả bắp tay trái của Vinh. Cậu ấy cố dùng một chiếc khăn bịt nó lại nhưng không mấy tác dụng. Tim tôi bắt đầu nhảy cha cha cha trong lồng ngực. Tôi ngoắc cậu ấy, nói nhanh:

- Đi theo mình!

Có lẽ do đang quá đau và bối rối nên Vinh đi theo tôi ngay tắp lự mà không hỏi han gì thêm. Chúng tôi chạy về phía hang cây móng bò xanh thẫm đang nở bung những cụm hoa tím. Cửa phòng y tế đóng im ỉm (chuyện thường ngày, chẳng có mấy sinh viên thèm đến đây cả). Bỏ qua thủ tục gõ cửa, tôi đẩy cửa vào luôn, chỉ cho Vinh chiếc ghế gần bàn khám bệnh rồi mở tủ thuốc

- Bạn ngồi xuống đây!

Cậu ấy gật đầu, im lặng ngồi xuống và cũng như thế trong suốt quãng thời gian tôi lau vết thương, bôi thuốc và băng bó. Cuối cùng khi mọi thứ tạm ổn, tôi nhặt nhanh các thứ cất đi, lúng túng nói:

- Không được tốt lắm! Mình rất tiếc, chắc chị y tá lại chạy đi đâu mất rồi. Bạn biết đấy, chị ấy chẳng mấy khi có bệnh nhân.

Vinh xoa nhẹ lên dải băng trắng, nhìn thẳng vào mắt tôi và cười thật tươi:

- Không đâu. Cảm ơn bạn nhiều lắm!

Để giấu đi hai gò má tàn nhang đang ửng lên, tôi lục trong túi quần, chìa ra thỏi kẹo béo màu vàng:

- Vinh có muốn ăn một cái không? Rất là ngon, bạn biết đấy, nhất là sau khi mất nhiều máu như vậy?

- Bạn biết tên mình?

Vinh nhìn tôi chăm chú. Trong căn phòng nhỏ đôi mắt cậu ấy dường như sáng lên lấp lánh như hai vì sao.

- Có ai trong trường mà không biết Vinh? Cả bạn gái của bạn nữa. Cả hai đều nổi tiếng!

Tôi nói thêm, hơi ngoảnh đi, cảm thấy mình là một con bé ngu ngốc xiết bao!

Nhưng Vinh dường như chấp nhận câu trả lời đó. Bởi cậu ấy chẳng hỏi gì thêm. Chìa cánh tay không bị thương về phía tôi, Vinh cất tiếng:

- Cám ơn bạn thêm một lần nữa! Nếu bạn không phiền trưa mai Vinh mời bạn ăn được không? Vinh muốn đền ơn bạn và đền... cả bữa trưa nay cho bạn nữa.

Đôi khi sự may mắn quá lớn lại y như cú đấm đột ngột giáng thẳng vào lòng ngực. Để ngăn những giọt nước mắt sắp tràn ra vì choáng váng, tôi mím chặt môi, nắm khế bàn tay Vinh, gạt đầu. Bàn tay cậu ấy như thể giấu gió ở bên trong, thấm vào tôi sự mát dịu không lời. Vinh mỉm cười thêm cái nữa, cầm lấy thanh kẹo béo.

- 11h trưa mai, trước cổng trường nhé!

Nhưng khi ra đến hàng cây móng bò, dưới tán lá rung rinh chầm nắng, cậu ấy bỗng quay lại gọi với vào bên trong:

- Bạn tên gì?

- Mai Khôi!

Tôi kêu to, choáng váng như vừa uống cạn một thùng rượu vang hảo hạng.

Trò chơi

Ngay cả khi tôi bỏ đi được một quãng xa rồi cô ta vẫn đứng bất động như con cá chép bị mắc lưới. Tôi đã nói dối khi bảo mình không biết Khôi. Sự thực cô ta nổi tiếng hơn bản thân tưởng. Không ít cậu bạn bàn tán về ngoại hình kỳ cục, thậm chí xấu xí quá cỡ của Khôi. Và cả tài năng khiến khối kẻ phải ghen tỵ. Khôi là

sinh viên xuất sắc nhất khoá. Chỉ duy tranh của cô ta được gửi đi dự triển lãm ở nước ngoài.

Vết thương ngu ngốc đưa lại cuộc gặp gỡ ngu ngốc. Quỳnh Như có một cơn say nắng. Và cái gã to con ấy đã tìm đến tôi, yêu cầu một sự rút lui trong thâm lặng. Tôi tất nhiên không đồng ý. Gã bỏ đi, không quên để lại ít dấu tích trên bắp tay trái của đối thủ. Ngạc nhiên là những cảm xúc tức giận, ghen tuông hay đau đớn trong tôi gần như bốc hơi sạch sẽ. Tôi chạy đi tìm hiệu thuốc chỉ như một quán tính khi nhìn thấy máu chảy. Đạo gần đây tôi rơi vào trạng thái trống rỗng mất phương hướng, thậm chí là chán nản hết thảy mọi thứ. Bạn gái xinh đẹp, tiền bạc đầy đủ, công việc đáng mơ ước. Những thứ quá hoàn hảo và trơn tru ấy bỗng giống như chiếc hộp đóng kín làm cho tôi ngột ngạt đến không chịu nổi. 22 tuổi, bỗng một ngày nhận ra mình chẳng có thứ gì đáng giá cả, không ước mơ, không đam mê, thậm chí không cả những cảm xúc tinh khiết của tuổi trẻ.

Cuộc hẹn với Mai Khôi có thể coi là sự trật khớp răng nho nhỏ. Một chút mới lạ. Trước giờ tôi chưa từng hẹn hò với kiểu con gái như vậy. Buồn cười là tôi chẳng khó khăn gì nhận ra cô ta dành cho mình sự chú ý đặc biệt. Tôi tự nhủ với 1 nụ cười: “11h trưa mai!”

Khi chiếc xe máy của tôi trôi tới cổng trường thì dường như Mai Khôi đã đứng ở đó cả tiếng đồng hồ rồi. Cô ta đỏ lừ lên như một trái nhót chín và lí nhí: “Hi!”. Bằng cách nào đó Khôi đã xoay sở thay bộ quần áo lùng thùng lúc nào cũng nhem nhuốc màu nước bằng áo phông bó và quần jeans như hầu hết các cô gái khác. Tiếc là điều đó không khiến cô ta trở nên dễ coi hơn mà ngược lại, cái

thân hình còm nhom như một đứa trẻ chưa trưởng thành càng lộ rõ hơn sau những lần vải. Tôi cười:

- Hi, Khôi! Xin lỗi vì đã để bạn chờ. Lên xe đi!

Khôi lúng túng gật đầu. Cặp môi mỏng cổ cong lên làm một nụ cười. Rồi với vẻ rụt rè y như con nhóc mới lớn, cô ta lóng ngóng leo lên xe. Tôi rồ ga, phóng vút đi, không quên ngắ nhìn qua kính chiếu hậu những cặp mắt sững sờ của lũ sinh viên hiếu kỳ, trong đó có Quỳnh Như.

Kachiusa

Flower Floral vào giờ này rất vắng khách. Vinh lịch sự mở cửa, thậm chí là kéo ghế cho tôi khi cả hai chọn một chiếc bàn gần bức biểu diễn. Tôi túm chặt mép bàn, cố làm những ngón tay đang run rẩy ngoan ngoãn trở lại. Vinh đưa cho tôi quyển menu màu hồng nhạt.

- Cứ chọn những gì Khôi thích. Đừng ngại!

Thế nhưng dù đã lật đi lật lại các trang giấy đến lần thứ ba, tôi vẫn chưa thể chọn dù chỉ một món.

- Khôi chọn xong chưa?

- Vinh gọi đi- tôi hạ giọng xuống gần như thầm thì- chọn món nào rẻ rẻ thôi cũng được. Khôi không cầu kỳ lắm đâu!

Trong một thoáng tôi tưởng Vinh sắp cười phá lên. Nhưng cậu ấy chỉ lảng lạng gật đầu và chọn vài món đơn giản cho bữa trưa hai người. Chúng tôi ăn rất nhanh, cũng có lúc trao đổi vài điều xung quanh các trường phái hội họa hay những quan điểm lặp lại nhàm chán của các giảng viên trong trường. Đến món kem tráng

miệng, khi tôi đang liếm quanh chiếc thìa bạc một cách ngon lành thì Vinh bỗng gõ nhẹ vào thành ly, nhìn về phía cây đàn piano với vẻ thèm thuồng đáng ngạc nhiên:

- Giá mà được nghe một bản! Tiếc là giờ này quán không phục vụ âm nhạc.
- Hồi nhỏ Khôi cũng học piano đấy. Chỉ có điều bỏ ngang.
- Tại sao?
- Tại chơi dở quá- tôi thành thật- Rồi Khôi phát hiện ra mình cũng có thể tạo ra những thứ tuyệt đẹp như âm nhạc, chỉ có điều là bằng cọ màu.

Rồi như thể tôi và Vinh đã ngồi với nhau thế này hàng trăm lần, đã nói hàng ngàn câu chuyện thân thiết, tôi kể cho cậu ấy nghe về tình yêu lớn với hội họa, về căn phòng riêng được biến thành một lâu đài cổ tích, về giấc mơ mở một ngôi trường dạy vẽ cho trẻ con. Vinh hầu như không phản ứng gì. Nhưng cậu ấy bỗng nhìn tôi bằng cặp mắt sâu thẳm lạ lùng với rất nhiều cảm xúc được giấu kín. Tôi lúng búng chuyển hướng:

- Dù chẳng học hành gì nhiều nhưng Khôi cũng có thể chơi được một bản đấy. Một bản nhạc Nga đơn giản thôi!
- Vậy Khôi chơi đi!
- Không được đâu -tôi lắc đầu- Khôi xấu hổ lắm!
- Một lần thôi –Vinh năn nỉ- Lâu lắm rồi chẳng có ai chơi đàn cho Vinh nghe cả.

Tôi đứng dậy. Làm sao tôi có thể từ chối Vinh nếu cậu ấy yêu cầu tôi bất cứ điều gì? Thả ngón tay lên những phím lạnh tôi tự hỏi liệu Vinh có cười không khi cậu ấy nhận ra âm thanh của tôi chẳng khác gì âm thanh của một đứa trẻ mới tập toạ học chơi ít lâu?

Nền xanh và hoa hồng

- Qua nhà Vinh một lát được không? Vinh để quên bài tập về phải nộp chiều nay.

Tôi nói với cô gái ngồi phía sau. Khôi gật đầu, những vết tàn nhang mờ đi trong ánh sáng chói chang. Cô ta ngồi cách tôi một quãng nhỏ, bàn tay trái hơi nắm khế vạt áo sơ mi phía sau. Tôi cố găm cặp mắt vào quãng đường trước mặt, thăm nguyên rửa trạng thái kỳ quặc đang bị sa lầy.

Tôi không mong chờ một buổi hẹn như thế này. Nó chỉ nên là sự thú vị nho nhỏ. Nó chỉ nên là đôi phút giải trí với một cô nàng ngớ ngẩn. Thế thôi! Rồi tất cả sẽ trở về guồng quay cũ, trơn tru như thể chưa có gì xảy ra cả. Tôi không biết Mai Khôi lại là thứ màu vẽ rực rỡ nhất, tinh khiết nhất mà tôi từng thấy. Ở cô gái ấy có tất cả những gì tôi đang tìm kiếm. Nghị lực tuổi trẻ, một giấc mơ và tình yêu với giấc mơ ấy, những cảm xúc chân thành trong sáng. Khi ngắm Khôi bên cây đàn piano màu gụ đỏ, ánh sáng mạnh mẽ của lòng dũng cảm toả ra từ cô ấy thật sự khiến tôi phải choáng váng. Rất nhiều!

Tôi gạt chân chống, bước xuống. Tôi đã định chỉ ghé qua một chút rồi đi ngay. Nhưng khi nhìn những giọt mồ hôi đang rỉ ra trên trán của Mai Khôi tôi bỗng buột miệng:

- Khôi muốn vào nhà Vinh ngồi một lát không?

Mai Khôi nhìn tôi bằng cặp mắt mờ đi vì thảng thốt, ngây ngô hỏi lại:

- Được không?

Tôi để Khôi ngồi lại phòng khách với cốc nước mát rồi vội vã chạy lên thang gác lấy bài tập bỏ quên. Và có kỳ lạ không, giữa lúc trở xuống tìm tôi bỗng nhói đau khi nghĩ đến việc sắp phải chia tay với cô gái mà hơn một ngày trước còn hoàn toàn là kẻ xa lạ với tôi?

Khôi không có ở trên ghế. Cô ấy đang đứng bên khung cửa sổ trông ra khu vườn, trước bức tranh tôi vẽ dở. Nó được tạo nên vào một trong những lúc cảm giác cô đơn lạc lõng trong tôi lên đến cực điểm. Tôi đã bôi, đã đổ đầy lên giấy vẽ hàng lớp lớp màu xanh đậm chồng chéo như cái mê cung rậm rì không lối thoát.

Tôi nhón chân bước đến sau Mai Khôi. Với một vẻ chú tâm đáng ngạc nhiên, cô ta đang dùng ngón tay út dính màu đưa lên cái nền xanh thẫm u tối hàng trăm bông hồng đơn nhỏ xíu rực rỡ sắc màu. Tôi lặng đi. Khôi đột nhiên quay phắt lại, nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Vinh đang buồn, đúng không?

....

- Khôi cũng vậy! Mỗi lúc buồn Khôi đều như thế này, cho hoa hồng nở trên ngón út!

Cô ta giơ tay lên, chìa về phía tôi ngón út dính màu, như bông hồng vừa hé nở rực rỡ.

Nụ hôn hoa hồng

Khi Vinh thả tôi xuống cổng trường, dù đã chào cậu ấy và quay đi nhưng không hiểu sao tôi bỗng dừng lại, thò tay nắm chặt bàn tay Vinh.

- Vinh sẽ không gặp lại Khôi nữa, đúng không?

Vinh nhìn tôi bằng cặp mắt sững sốt, sững sốt vì sự thật. Một vệt gió len vào phổi, lạnh toát. Từ lúc bước xuống từ cây đàn piano, bằng một thứ linh cảm mạnh mẽ không hiểu nổi, tôi nhận ra rằng mình đang đẩy Vinh vào vùng đất chòng chênh bất ổn. Cậu ấy muốn vùng vẫy và thay đổi. Nhưng sâu thẳm trong tim cậu ấy cũng như biết bao người khác đều e sợ sự thay đổi. Tôi không trách Vinh. Với Vinh, tôi chỉ là một vệt màu thình lình dấy vào tấm áo sơ mi đang mặc. Vết màu cần được gột sạch để lớp vải luôn phẳng phiu kia trở lại nguyên trạng. Những cảm xúc thăm kín bất chợt dâng lên ngập mắt, tôi nói nhanh:

- Vinh biết không, với Khôi, Vinh luôn là một người đặc biệt, rất đặc biệt!

Rồi lẹ hơn cái chớp mắt, tôi nghiêng người, áp mạnh cặp môi mỏng vào một bên má cậu ấy. Nụ hôn chưa dứt tôi đã quay lưng, bỏ chạy thục mạng như một con thỏ hèn nhát. Lao thẳng vào nhà vệ sinh, tôi vội vã chốt cửa lại, khóc oà. Khi lau khô gò má tôi chợt nhận ra ngón út dính màu đã thấm nước. Cũng như nước màu sẽ khô đi. Nhưng không phải là nước nên nó sẽ không biến mất ngay mà còn lại lâu, rất lâu.

Chàng trai ban mai

Khôi đã khuất tầm mắt từ lâu mà tôi vẫn dờ dẫm chôn chân tại chỗ như một tên ngớ ngẩn. Có gì đó trong tim tôi đã vỡ ra. Và cũng có gì đó lại đột ngột xuất hiện. Màu xanh tối thẳm của nỗi buồn. Những bông hồng rực rỡ của nỗi buồn. Ngón út yếu ớt can đảm. Nụ

hôn. Tình cảm tha thiết chân thành. Giấc mơ thuần khiết của tuổi trẻ. Như cậu bé bước ra từ ban mai, trong tôi đầy ắp biết bao cảm xúc và dự định, dù còn lộn xộn nhưng sẽ không bao giờ trống rỗng và lạc lõng nữa. Và vượt lên trên hết thấy là cảm xúc chớm nở mãnh liệt với một đoá hồng – đoá hồng có ngón út kỳ diệu. 22 tuổi, sẽ thật ngốc nghếch làm sao nếu không sống theo ý mình.

Hoa hồng trong lòng bàn tay

Vào một ngày nắng đẹp, dưới hàng cây móng bò nở bung những cụm hoa tím sẫm, có một chàng trai đang dùng ngón út của mình vẽ lên lòng bàn tay cô gái một đoá hồng.

Nguồn: Tác giả/VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: NgụyXưa đưa lên

vào ngày: 13 tháng 7 năm 2010